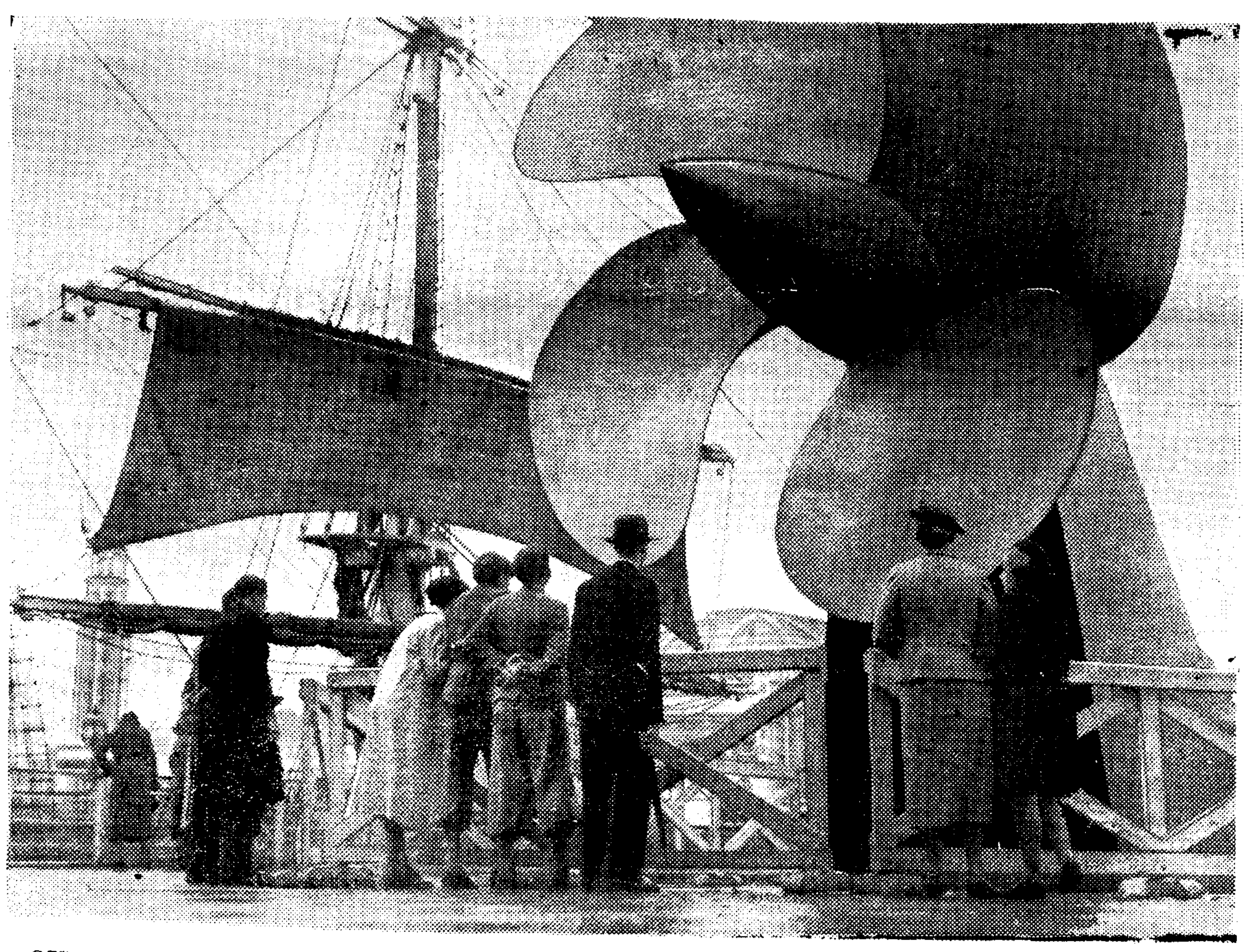
No. 2917 | Zaterdag 22 Jan. 1938 | 55ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

Dit blad verschijnt elke Woensdag en Zaterdag
Abonnementsprijs voor het gebiedsdeel
fl. 2.— per kwartaal bij vooruitbetaling.

Redactie: St. Elisabeth's Gasthuis Tel. 292
Administratie: St. Thomas-college Tel. 550
Uitgever: W. J. A. Donders.
Drukkerij van het Vicariaat.

Voor het Buitenland fl. 10.— per jaar
Afzonderlijke nummers fl. 0,10

OUD EN NIEUW. Deze twee tegenstellingen geven een mooi idee van de geschiedenis van vooruitgang op maritiem gebied. Hier zien wij een Nieuw-Schotlandse vissersboot en de reusachtige schroef van de Normandië.

Rondom Juliaantje's geboortedag.

Hoe Juliaantje's geboortedag in Curaçao gevierd werd, hebben we enkele dagen geleden beschreven.

Wat er in Nederland om te doen geweest is, schrijft de journalist G. P. Bon in de katholieke illustratie.

IN HET PARLEMENT

Tot de persoonlijke herinneringen, die we hebben aan de spanning en de blijdschap in de dagen, dat prinses Juliana door haar komst op deze wereld het Nederlandse volk zou komen gelukkig maken, behoren er ook, die in het parlement liggen.

't Was 22 December 1908. De Tweede Kamer hield zich bezig met de behandeling der begroting van landbouw, nijverheid en handel. Tijdens de middagvergadering — er werd toen nog om elf uur begonnen en er werd gepauseerd van een tot half twee — kwamen op het onverwachtst alle ambtgenoten van de aan de regeringstafel gezeten minister van landbouw, nijverheid en handel tegelijk de vergaderzaal binnen, en ze namen onmiddellijk hun plaatsen aan de ministerstafel in.

Dat duidde op iets bijzonders, op iets gewichtigs, dat plechtigheid vorderde. Er was dan ook dadelijk een sterke spanning in de zaal merkbaar. Want het geheim was goed bewaard en er waren slechts weinig ingewijden. De blijde verrassing na de spanning, die niet lang behoefde te duren, zou er te groter door zijn.

Zodra de ministers gezeten waren, gaf de voorzitter het woord aan Z.Exc. mr. Th. Heemskerk, tijdelijk voorzitter van de ministerraad.

Deze stond op en sprak plechtig en met ontroering in de stem — zeldzaam bij deze staatsman, die zijn grote impulsiviteit toch zo merkwaardig goed wist te beheersen — onder diepe stilte de historische woorden uit.

„Door Hare Majesteit de Koningin daartoe gemachtigd en met grote dankbaarheid heb ik de eer aan de Kamer mededeling te doen, dat het Hare Majesteit de Koningin heeft behaagd de raad van ministers uit te nodigen openbare bekendheid te geven aan de volgende verklaring, welke hedenavond in de Nederlandse Staatscourant zal worden geplaatst:

's Gravenhage, 21 December 1908.

Aan Hare Majesteit de Koningin.

Mevrouw!

Wij achten ons gerechtigd tot de verblijdende verzekering, dat bij Uwe Majesteit ontwijfelbaar zwangerschap bestaat en dat deze tot in de tweede helft van haar duur is gevorderd.

Het verheugt ons tevens te kunnen verklaren, dat alle verschijnselen in overeenstemming zijn met de toestand van volkomen ongestoorde gezondheid.

Prof. Dr. B. J. Kouwer,
Dr. Roessingh.

De volksvertegenwoordiging stemt, daarvan is de raad van ministers overtuigd, van harte in met de innige wens, dat dit onder Gods zegen moge strekken tot heil van de koningin en haar huis en van het ganse Nederlandse volk."

De aandachtige stilte der ontroerde aandacht bleef bewaard, totdat minister Heemskerk de plechtig-blijde mededeling geheel had uitgesproken.

Maar toen volgde een demonstratie van dankbaarheid en vreugdevol enthousiasme, zoals we maar zelden, om niet te zeggen nooit, in de Kamer hebben meegemaakt. De voorzitter moest heel lang wachten, voordat het bedaren van het klaterend handgeklap en het telkens herhaald hoerageroep hem gelegenheid gaf, om plechtig te verklaren dat de Kamer met vreugdevolle gevoelens van de mededeling had kennis genomen, en de wens uit te spreken, dat onder Gods zegen de hoopvolle verwachting, welke de mededeling wekte, in vervulling zou mogen gaan. En deze verklaring van den voorzitter werd onderstreept door opnieuw losbarstende luide bijvalsbetuigingen.

't Was een ontroerend hartelijke en spontane uiting van blijdschap en van medeleven met de vreugde in het koninklijk paleis.

't Zou zo mooi zijn geweest, als het daarbij had kunnen blijven.

Maar 't zou zo niet zijn. Een heel pijnlijk incident zou de vreugdevolle stemming op ruwe wijze komen verstoren.

De heer Troelstra, voorzitter der sociaal-democratische fractie, stond, terwijl de voorzitter sprak en de Kamer nog juichte, bleker nog dan gewoonlijk met grote opgewondenheid te delibereren met enige niet minder opgewonden partijgenoten. Zijn houding sprak duidelijk van aarzeling en van tegenzin ten aanzien van de rauwe verstoring der vreugde van de overgrote meerderheid van de volksvertegenwoordiging om de blijdschap en het geluk van de aanstaande moeder-koningin, waartoe sommigen der hem omringenden hem blijkbaar aanspoorden. Waarbij, niet onmogelijk, kan herinnerd zijn aan de felle critiek, welke in de S.D.A.P. kort geleden was geoefend op haar leider, omdat deze gezwegen had, toen de voorzitter namens de Kamer deelneming had uitgesproken met de koningsmoord in Portugal. Hoe het zij, de heer Troelstra overwon zijn duidelijk merkbare aarzeling. Hij maakte zich los uit de kring zijner fractiegenoten en vroeg het woord.

De Kamer voelde onmiddellijk, waar dat op zou uitlopen; en sommigen leden protesteerden reeds heftig tegen de woordverlening. De voorzitter kon evenwel onmogelijk het woord weigeren en hij gaf het, zij het aarzelend en met de als een verontschuldiging klinkende opmerking, dat hij niet anders kon.

Troelstra verweet daarop den president, dat deze zich reedsmeer dan eens— dat sloeg op de koningsmoord in Portugal — had schuldig gemaakt aan een demonstratie namens de gehele Kamer zonder verzekerd te zijn van de instemming van de gehele Kamer. Waarom hij, Troelstra, zich verplicht achtte te verklaren, dat er in de Kamer leden waren, die in de gedane mededeling geen reden zagen om zich voor enige demonstratie verantwoordelijk te stellen.

Even groot als de vreugde over de mededeling van minister Heemskerk was, was de verontwaardiging over de verklaring van mr. Troelstra. Zij vond haar uitweg in een hartgrondig „bah!" dat van alle kanten klonk en — 't was de enige keer, dat we het in de Kamer hoorden — zelfs in gefluit.

De voorzitter deed er verstandig aan onmiddellijk de vergadering te sluiten. Wie weet, welke heftige tonelen er verder nog zouden voorgevallen zijn. Verscheidene leden drongen op naar de bijeenschuilende sociaal-democraten, heftig gebarend en nog steeds hun verontwaardiging uitend aan het adres van den heer Troelstra en de zijnen, die zich nu evenwel dadelijk uit de zaal en uit het gebouw konden verwijderen.

Nog eenmaal moesten de Staten-Generaal zich op bijzondere wijze vóór de geboorte van prinses Juliana met de te verwachten blijde gebeurtenis bezighouden.

Dat was op 19 Maart 1909.

Met het oog op de verwachte geboorte van een troonopvolger(ster) moest, overeenkomstig grondwettelijk voorschrift, een wet tot stand komen ter voorziening in het regentschap en de voogdij van de(n) minderjarige(n), die er zou zijn, indien de koningin aan het land mocht komen te ontvallen vóór de meerderjarigheid van den troonopvolger (een prins of een prinses van Oranje worden op achttienjarigen leeftijd meerderjarig). En het betreffende wetsontwerp moest worden ingediend in de verenigde vergadering der beide Kamers door de ministers van binnenlandse zaken en van justitie, de Excellenties Heemskerk en Nelissen.

Zulke vergaderingen worden gehouden met veel luister in de prachtige Ridderzaal, als op de derde Dinsdag van September de koningin zelf de zitting der Staten-Generaal met een troonrede komt openen; of anders in de vergaderzaal der Tweede Kamer. Zoals op de Zaterdag vóór de derde Dinsdag in September, als de minister van binnenlandse zaken het zittingsjaar komt sluiten, of als — 't gebeurde een enkele maal — de koningin niet in persoon de zitting opent met een troonrede, doch een minister haar taak doet overnemen met een toespraak, die dan openingsrede heet. En omdat op 19 Maart 1909 het wetsontwerp zou worden aangeboden door ministers, werd ook de verenigde vergadering van die dag in de zaal der Tweede Kamer gehouden.

Nu zijn er in de voormalige danszaal van prins Willem V maar zitplaatsen voor de honderd leden der Tweede Kamer en geen honderdvijftig voor de leden van de beide Kamers samen. Wat evenwel, vooral bij de sluitingsplechtigheid op Zaterdag vóór „Prinsjesdag" — zoals de derde Dinsdag in September van ouds heet — allerminst een bezwaar oplevert. Want als er dan van de honderdvijftig uitverkorenen des volks veertig opkomen, is het veel. En bij de opening zonder de koningin waren er ook steeds genoeg leden absent om voldoende zitruimte te laten voor hen die tegenwoordig waren. Doch op 19 Maart 1909 moesten de Kamerleden in de letterlijke zin van het woord, en dus niet, zoals ook wel eens gebeurt in politieke zin, inschikkelijkheid jegens elkander beoefenen. Van de honderdvijftig leden ontbraken er maar enkele op het appèl. En bijna alle banken voor twee moesten dus drie leden herbergen, wat de vergadering aan knusheid deed winnen. Welke knusheid volkomen paste op de gemoedelijkheid, de gezellige opgewektheid, door middel waarvan de overgrote meerderheid der Kamerleden ditmaal haar blijdschap demonstreerde wegens het feit, dat er alweer wat kon worden gedaan, dat verband hield met de verwachte blijde gebeurtenis.

De blijdschap uitte zich zelfs plotseling op een op de keper bekeken misschien ietwat kinderlijke of jongensachtige, maar in de gegeven omstandigheden toch wel te aprecieren wijze. De blijde stemming moest zich uiten; en er deed zich daarvoor nu eenmaal geen andere geschikte gelegenheid voor!

De grondwet schreef voor, dat de verenigde vergadering zich moest verdelen in zeven afdelingen voor het sectie-onderzoek van 't ingediende wetsontwerp. De samenstelling der afdelingen geschiedt bij loting. En tot de loting werd overgegaan, onmiddellijk nadat de ministers het wetsontwerp hadden aangeboden.

Nu wilde de grilligheid van 't lot, dat het heel lang duurde voordat de voorzitter na 't afroepen van de naam van 'n der Kamerleden door den griffier een „drie" uit de bus haalde. Eindelijk kwam er toch een. En daarmede was het eerste lid van de derde afdeling aangewezen. ('t Was het Eerste-Kamerlid Rahussen.) Dat de eerste, „drie" zo lang aan de voorzitterlijke greep was ontsnapt, was maar een simpel toevalletje. Doch... de blijde stemming — heel het land verkeerde in vreugdevolle afwachting — moest geuit. En blijde deftige meneren kunnen wel eens doen als vrolijke jongens. De mededeling van de naam van het eerste lid der derde afdeling werd begroet met een hoeraatje.

Een aardige bijzonderheid is nog deze, dat de Eerste Kamer 's morgens expres nog even gauw had vergaderd voor het onderzoek der geloofsbrieven, de toelating en de beëediging van haar nieuw lid den heer van der Maessen de Sombreff, de opvolger van de kort tevoren tot minister van waterstaat benoemde senator L. Regout, zodat ook de benjamin in de senaat de verenigde vergadering, die tot de bijzondere vergaderingen behoorde, waarvan het wel prettig is als men later kan vertellen, dat men er bij hoorde, kon meemaken.

De politiek leidt niet altijd tot hardheid des harten!

Maar we doen verder hier niet aan politiek.

G. P. BON

Oecumenische Gezindheid.

In deze dagen van de internationale Bidweek is bovenstaand onderwerp wel van zodanige aard, dat het nu bijzonder onze aandacht mag bezig houden.

Sedert meerdere jaren worden er van verschillende zijden ernstige pogingen in het werk gesteld om de inwendige verdeeldheid, waarvan de christenheid, vooral sedert de zestiende eeuw lijdende is, ofwel geheel weg te nemen, of tenminste tot op zekere hoogte te beperken.

De beweging, welke een algehele samenstelling of tenminste een nauwere verbinding van de verschillende groepen christenen nastreeft, wordt gewoonlijk aangeduid met de naam van oecumenische beweging.

De Rooms-Katholieke Kerk heeft zich, evenals de Gereformeerde Kerk, van dat streven officieël afzijdig gehouden. Niet, omdat ze niet naar eenheid verlangt, maar omdat ze in die beweging een aanleiding ziet voor transigeren met beginselen, waarmede nu eenmaal niet te schipperen valt.

Dit belet evenwel niet, dat ieder Katholiek vrijwel onvoorwaardelijk kan instemmen met hetgeen de niet-katholieke Drs. W. H. van de Pol, een ernstig voorvechter van de eenheidsstrevingen, schrijft over „oecumenische gezindheid":

„Vóór alles hebben we nu nodig, wat ik zou willen noemen een oecumenische gezindheid. Moet reeds de christen ten allen tijde tegenover een ieder, ook tegenover vijanden en vervolgers, vervuld zijn met een oprechte liefde, d.w.z. vrij van elke zweem van haat en wraakzucht en altijd bereid om voor de ander te bidden en waar het mogelijk is de ander te dienen, ook zonder uitzicht op loon of waardering: hoe veel te meer geldt dit voor **christenen in hun onderlinge** verhouding tot elkander.

Dit is zó moeilijk, dit druist zó lijnrecht in tegen onze natuurlijke driften, dat alleen aanhoudend gebed en onafgebroken gemeenschap met onzen Heer ons deze liefde kan schenken.

De liefde van Christus moet ons dringen, d.w.z. onze drijfkracht zijn. Dat betekent niet, dat wij uit pure vriendelijkheid en welwillendheid alle haken en ogen vermijden, alle conflicten, die er tussen christenen en christenen ontstaan zijn, verdoezelen moeten. Integendeel: het betekent juist, dat wij de huidige situatie met al haar tegenstellingen moeten aandurven; dat wij (in de volle verzekerdheid, dat wij elkaar *ondanks alles in Christus blijven liefhebben*), met een waarachtige belangstelling en een eindeloos geduld moeten blijven luisteren naar de diepste overtuigingen van onze andere mede-christenen, totdat wij eindelijk van weerszijden ons heengeworsteld hebben door die berg van misverstand, vermengd met vooroordeel en onverschilligheid, die de eeuwen tussen ons hebben opgeworpen."

Handelend over de kentekenen van een waarlijk oecumenische gezindheid, zegt dezelfde schrijver o.a. nog het volgende:

„En laten wij dan ook niet, verblind door een vooringenomenheid, die haar wortels heeft in een ver en donker verleden, te kort schieten in eerbied en waardering voor de arbeid van de laatste pausen op kerkelijk en sociaal terrein. Onze vooroordelen zitten ons in de weg: aan beide zijde. Wij kunnen elkaar niet zien, zoals wij waarlijk zijn; we menen telkens nog, dat de liefde alleen van onze zijde komt, maar we merken niet, dat ook wij ons nog op geen stukken na hebben laten genezen van vooringenomenheid en afkeer, van zelfvoldaanheid en onverschilligheid jegens anderen.

Vervolgens heeft de oecumenische gezindheid radicaal afgerekend met de **minderwaardige methodes**, die in talloze 2de en 3de rangsartikeltjes, in z.g. apologetische blaadjes, in kerkkrantjes en zelfs strooibiljetten toegepast worden om het standpunt en de overtuigingen van andere christenen en kerkelijke gemeenschappen in een kwaad daglicht te stellen, opzettelijk te bezoedelen door het volle daglicht te werpen op het slechte, dat natuurlijk altijd wel ergens te vinden is, terwijl men dan zwijgend voorbijgaat aan al het nobele en ware, van de talloze voorbeelden van volkomen zelfopoffering in de dienst van Christus, die in diezelfde gemeenschap zouden te vinden zijn. Zulk een methode is laag en lafhartig en zij komt helaas nog maar al te veel voor. Of als het zo erg niet is, dan wordt toch maar al te vaak *een zielige of lachwekkende karikatuur gegeven van andere kerken en hun heiligste gebruiken* en overtuigingen."

Deze uitspraken zijn te vinden in het boekje **De eenheid en gescheidenheid der kerken.** Het werd samengesteld door Drs. W. H. van de Pol en Prof. Dr. J. A. Cramer en van een Voorwoord voorzien door Dr. M. C. Slotemaker de Bruïne Voor de vereniging „Kerkopbouw" werd het uitgegeven bij Callenbach te Nijkerk en de aangehaalde citaten zijn te vinden op de blz. 30—32; ze zijn van Drs. v. d. Pol.

De hier neergelegde gedachten getuigen van een diep-christelijke gezindheid, welke wij van onze kant ten hoogste waarderen. Zelfs meer nog. We durven allen die dit lezen, dringend aan te sporen om overeenkomstig de hier gegeven gedrags-regels te handelen. En ook zelf hopen we er nimmer tegen te misdoen.

Want nog altijd is haat, verdachtmaking en laster in schreeuwende tegenspraak met de meest duidelijke en ondubbelzinnige uitspraken van het Evangelie. En nog steeds blijft de oprechte en daadwerkelijke liefde, óók jegens tegenstanders, het kenmerk van Jezus' ware leerlingen: ',Hieraan zullen allen erkennen, dat ge mijn leerlingen zijt, wanneer ge elkander liefhebt." (Jo. 13-35).

De macht van de Kath. Pers.

door

ABBÉ L. MERKLEN.

Voorzitter van de „Commission Permanente des Editeurs des Journaux Catholiques".

Toen de wereldlijke macht vroeger toebehoorde aan prinsen aan souvereinen, was de bekering van den vorst het eerste werk van den Apostel, om zich daarna vrij te kunnen wijden aan het heil van hen, die onder de macht van den vorst geplaatst waren.

Dit werk onder de wereldlijke overheden, onder de intellectuelen en hogere standen, zal altijd noodzakelijk blijven. Het vormt mede de grondslag van de Katholieke Actie, die voor de kerstening van alle landen, en van alle klassen, haar werkwijze voortdurend moet aanpassen aan de omstandigheden, en die uit alle kringen de strijdbare krachten moet mobiliseren.

Maar meer dan ooit wordt in onze dagen de gehele mensheid beinvloed door de publieke opinie, die zich verder uitstrekt dan de grenzen van parochies en gemeenten, van bisdommen en provincies, ja zelfs vaak van landen, haar macht is bij de dictatuur, die voor haar voortbestaan de gunst van de publieke opinie nodig heeft, nog groter dan bij

het parlementaire stelsel, dat uit de publieke opinie opgebouwd is.

Welnu: de pers vormt de publieke opinie.

„Het woord, zo verklaarde Pius XI ons is op zichzelf reeds een almacht. Het is een kracht, die de zeilen weet te buigen en die alles beheerst. Wat zal dan de invloed zijn van dat woord, dat op zichzelf reeds zo machtig is, wanneer het beschikt over dat organisme, die dynamische kracht, die dit woord zal verspreiden, zoals de Pers? Het is de Almacht, die zich ontelbare malen vermenigvuldigt."

Wie is nu nog blind voor het gevaar, dat dreigt, wanneer onwetenden of tegenstanders dit machtig wapen in handen krijgen?

Men kan de pers ook op een onjuiste, onvolledige wijze gebruiken, een geweldige verantwoordelijkheid, maar men kan haar ook gebruiken voor slechte doeleinden. En wie zal dan nog het onheil, de verwoesting kunnen overzien, die daardoor wordt gesticht?

De Paus heeft terecht gezegd, dat de Katholieke Pers deze ontzaggelijke verantwoordelijkheid heeft begrepen en op zich genomen: zij hebben het gedaan op een manier, die hem troostte en zijn gelukwensen afdwong.

Zoals verschillende sprekers op het Katholiek Perscongres te Rome, vooral Kardinaal Pacelli, Kardinaal Pizzardo en Kardinaal Suhard, verklaarden, is het van het grootste belang, dat de Katholieke Pers de mensen leert, hoe zij de huidige problemen, ook de meest profane, moeten beschouwen; hoe zij alles moeten bezien in het ware licht, het licht van het Christendom.

Hoeveel mensen zijn er niet, die Zondags naar de H. Mis gaan, die iedere dag hun morgen- en avondgebed bidden, die Godsdienstonderwijs in hun jeugd hebben genoten, die doorgaan voor ware Christenen, soms zelfs voor goede Christenen, terwijl zij zelfs de meest elementaire waarheden van 't geloof niet meer kennen; zij denken als niet-Katholieken. Als ongelovigen reageren zij op de gebeurtenissen in het dagelijkse leven; zij zijn geen vijanden van de Kerk, misschien denken zij zelfs de godsdienstvrijheid te verdedigen, maar helaas! De Christelijke geest ontbreekt, zij infecteren vaak onbewust ons Kath. volk met liberale denbeelden, met een liberale en onchristelijke geest. Hoe komt dat dan? De oorzaak is het neutrale dagblad, dat geleidelijk hun uitzicht beneveld, hun geest bedorven en de bovennatuurlijke overtuiging en de heilige geestdrift in hun zielen ontzenuwd heeft.

Vele stonden verwonderd, toen onze roemrijke Paus het verdrag van Lateranen sloot met de Italiaanse regering en daardoor een einde maakte aan de scheuring, die in 1870 tussen het Vaticaan en het Quirinaal ontstond.

Hadden Pius IX en Leo XII dan niet plechtig verklaard, dat de tijdelijke macht onontbeerlijk was voor de vrije uitoefening van de Pauselijke macht?

Een van de eerste middelen, die de Pausen hebben aangewend om zich te beschermen tegen de Barbaren, die hun vrijheid bedreigden, was de keuze van een vorst, die als verdediger van de H. Stoel kon optreden. Maar deze vorstelijke bescherming verminderde helaas(!) dikwijls in tyrannie.

Toen verkreeg de Paus een wereldlijke macht, die eeuwen lang de onafhankelijkheid en de eer van de H. Stoel moest verdedigen. Maar deze wereldlijke macht bracht veel hinderpalen met zich mee voor de zuiver geestelijke zending van den plaatsvervanger van Jezus Christus.

Van 1870 tot 1929 hebben de juristen verschillende malen getracht een Internationale vergadering bijeen te roepen, waarin de Vaticaanse kwestie met Italië en met alle landen, die belang hebben bij de souvereiniteit van den Paus, zou besproken worden.

Pius XI gaf de voorkeur aan het verdrag van Lateranen, waardoor hij zich toevertrouwde aan de rechtschapenheid van het Italiaanse volk, aan de macht van een publieke opinie, die in staat was om zijn belangen te begrijpen en zijn rechten te verdedigen.

Een katholieke publieke opinie, gevormd door een echt Katholieke pers, zuiver volgens Katholieke geest, nauwkeurig ingelicht over alle gebeurtenissen, die van belang zijn voor het Christendom, zou tot een buitengewone macht in de wereld kunnen uitgroeien, een belangrijke macht voor de geestelijke bloei van het Katholicisme en voor het tijdelijke welzijn van de mensheid.

„Het is Ons verlangen, aldus de H. Vader, Onze wens, dat niet alleen Frankrijk, maar ieder land, groot of klein, zijn katholieke pers geeft. En al deze bladen en persverenigingen zullen een grote Federatie van de Katholieke Pers vormen in de dogmatische en geografische zin van het woord. Hoe heerlijk zou dit 'n machtig middel zijn tot de verbroedering der volken en der naties, tot verwezenlijking van de vrede, die de gehele wereld zoekt, maar die zij niet zal vinden, omdat zij de ware weg daarheen verloren heeft."

Een ware Volkenbond, bezield door de waarachtige geest van broederschap en van samenwerking, geleid door de aangenomen beginselen van rechtvaardigheid en liefde!

Er kan er inderdaad slechts één zijn: het geloof leert het ons, en de geschiedenis bewijst het. Het is de terugkeer der volkeren naar de waarheden van het Christendom onder de bescherming van de H. Kerk.

Na de audiëntie bij den H. Vader was deze overtuiging op ieders lippen, in ieders hart.

Om onder de bezieling van het Evangelie en de leiding van de H. Stoel deze christelijke Volkenbond, die de ware vrijheid en de vrede zal brengen, voor te bereiden, zal de Katholieke Pers in alle landen een voorname taak te vervullen hebben.

Wij zijn blij, dat de Heilige Vader dit openlijk in het Vaticaan gezegd heeft. De Paus heeft ongetwijfeld een wens geuit, die voor de Katholieke journalisten een diepzinnige en grote les zal zijn.

ALGEMEEN POLITIEK OVERZICHT.

De jonge Koning Farouk van Egypte is dezer dagen gehuwd onder grote belangstelling en met talrijke geschenken van verschillende mogendheden. Dit ten Oosten van de oude wereldzee.

Maar in het in naam zoveel meer beschaafde Westen houdt nog steeds de burgeroorlog de volken van Spanje in onrust. In de laatste dagen is men in het bijzonder weer eens herinnerd aan het steeds dreigende gevaar van de oorlogtoestand, nu de steden Madrid, Barcelona en Valencia tegelijk een geweldig bombardement op hun daken kregen.

Voor Barcelona was dit het geweldigste sinds de gehele oorlog en de berichten spreken zelfs van 400 doden en 1200 gewonden.

Ook luidt nog een bericht dat een Amerikaans tankschip met Russische olie door de Franco mannen zou zijn opgebracht. Vanzelfsprekend was de lading bestemd voor Barcelona.

Wel buitengewoon voorspoedig is de conferentie afgelopen tussen Engeland en Ierland. Zo voorspoedig zelfs dat we heel sterk twijfelen aan de mededeling van het vruchtbaar verloop; het is dan wel een merkwaardige ommekeer geweest sinds 'n paar dagen, toen de conferentie nog geschorst werd, omdat men niet tot overeenstemming komen kon.

In Frankrijk heeft, gelijk we in onze laatste berichten de vorige keer hebben kunnen melden, Chautemps weer een kabinet gevormd. We zullen nu wel heel spoedig kunnen zien of dit nieuwe kabinet het vertrouwen der kamers hoeft.

In Sovjet Rusland hebben weer talrijke executies plaats gehad; men spreekt zelfs van 2000 en 10.000 gearresteerden. Deze cijfers zijn bijna niet te geloven; maar er gebeuren in Rusland zoveel ongelofelijke dingen, die toch ook waar zijn.

Misschien dat binnen niet al te lange tijd, Stalin een ander middel zal hebben, zich van bepaalde personen te ontdoen; wij doelen hier op berichten als zou Rusland plannen hebben om momenteel zijn slag te gaan slaan tegen den ouden vijand Japan.

Het zal in zekere zin aan China niet onwelkom zijn, maar zeker zal dan ook het communisme meer kans krijgen om zich in China te vestigen dan het tot nu toe heeft gehad. En we geloven dat deze laatste factor al van niet minder betekenis zijn zal voor Stalin als de eerste.

We hopen dat de mogendheden dit tijdig mogen inzien; maar al zien ze het in, zullen ze dan toch maatregelen nemen om China te helpen? We betwijfelen het. Het zal op zijn hoogst niet meer zijn als een morele steun, door een verklaring, zoals op de Brusselse conferentie, dat Japan een onrechtmatige aanvaller is. Maar daar blijft de hele wereld en wel het meest Japan koud onder.

We vermoeden dan ook dat de oproep die Tsjang Kai Shek thans aan de Mogendheden heeft gericht wel tevergeefs zal zijn.

Nog een kwarteeuw na de bokseropstand in China stond — en misschien staat het er nog — een stuk muur overeind van het oude bolwerk van „Legation Quarter" te Peking, waarop met grote witte letters te lezen stond: „Lest we forget!" („Opdat wij niet vergeten!"). Het was een vermaning der Britten aan een, later niet meer loerend, gevaar: „Lest we forget" zouden wij van tijd tot tijd willen schrijven boven een herinnering, dat in Duitsland nog altijd de gruwel der concentratiekampen voortbestaat. We worden hieraan herinnerd door een publicatie in „The New Statesman and Nation", waarvoor de schrijver in dat zeer ernstige en conscientieuze blad instaat, als opgetekend uit de mond van S.S.-mannen, die zelf van hun afkeer voor deze dingen moesten getuigen. Hun mededelingen betroffen het beruchte concentratiekamp van Dachau. Er bevinden zich daar op het ogenblik 2600 gevangenen. Wij zullen kort zijn in onze aanhaling uit dit relaas van mensonterende verschrikkingen. Het zijn nog steeds, onverzwakt, de oude verhalen:

Het ergst, zo verneemt men, zijn de gevangenen van de eerste barak eraan toe. Zij moeten kolen in manden sjouwen over meer dan een kilometer. De toeziende S.S.-man, die hen voortdurend slaat en trapt, rapporteert hen als saboteurs, als zij maar één stuk kolen uit hun overvolle mand laten vallen. Een aldus aangegeven gevangene wordt gewoonlijk op een bank vastgebonden; twee S.S.-lieden drukken zijn schouders naar beneden, terwijl anderen met ossestaarten toeslaan. Het werk duurt van vier of vijf uur 's morgens tot 8 uur. Een uur later worden de lichten uitgedaan en alle vensters gesloten. Niemand mag meer spreken. Een met name genoemde opzichter laat zijn gevangenen vrolijke liederen zingen. Uitgekozen slachtoffers worden bij het begin van de dagtaak mishandeld. Zij moeten, met het gelaat naar beneden, in modder of brandnetels liggen, en worden dan getrapt, de „rasschenders" tegen de geslachtsdelen. Een rasschender krijgt ook geen matras. Hij wordt, na de gebruikelijke mishandeling, geboeid, op water en brood, in een donkere cel opgesloten. De nieuwe commandant van Dachau, Loritz, heeft een nieuw systeem van mishandeling uitgevonden, in het bijzijn der anderen. Persoonlijk neemt hij eraan deel, door de slachtoffers te ontkleden en hun de eerste slagen toe te dienen. Er bestaat geen zekerheid omtrent de duur der gevangenschap. Wie slechts onder een lichte beschuldiging is opgesloten, maar niemand heeft die voor hem optreedt, kan jaren lang in het kamp blijven. Kerstmis is de slechtste tijd, daar de bewakers zich dan bedrinken, en allerlei „vermaak" uitdenken met de gevangenen. De dokter van het kamp, Ostermeier, noemt zich in de eerste plaats S.S.-man. Hij onderzoekt, bij de gevangenen, hoeveel slagen zij nog kunnen verdragen. Wij meenden, bij uitzondering nog eens op deze dingen te moeten terugkomen, nu een blad als de New Statesman er zoveel aandacht aan wijdde. Wij mogen niet al te gehard raken. De ongelukkige slachtoffers worden het, helaas, ook niet.

BUITENLAND.

LOONSVERHOGING ZONDER STRIJD.

De bisschop van Buenos Aires heeft een succesvolle actie gevoerd tegen de hongerlonen der huisarbeidsters in de textielnijverheid.

Hij belegde een openbare vergadering en gaf algemene bekendheid aan de schamele betaling. De naaisters verdienden per maand 22.50 tot 35 pesos, wat zoveel betekent als de waarde van drie paar schoenen van gemiddelde kwaliteit.

Het woord van den bisschop had gunstig gevolg.

Veertien dagen na de openbare vergadering kwamen de directeuren van de voornaamste confectiezaken van Buenos Aires samen en verklaarden zich bereid voor de toekomst een minimumloon van 4.50 pesos per dag te betalen.

Het cartel, waartoe deze firma's behoren (Centro de Tiendas, Sasterios y Anexos, Stoffen-, leer- en aanverwante bedrijven) voerde onderhandelingen met het departement van arbeid en daarbij werden de toekomstige tarieven voor 't stukloon vastgesteld en op de grondslag van 4.50 pesos minimumloon. Verhogingen van 320 tot 500 procent.

Men ziet hieruit, zo merkt de N. Tlib. Crt. hierbij op, hoe een geestelijk leider iets bereiken kan voor de arbeiders en zonder dat er een dure en algemeen nadelige werkstaking bij te pas behoeft te komen.

EEN BELANGRIJKE VERKLARING VAN DEN PAUS.

DE KATHOLIEKEN EN DE COMMUNISTEN.

Voor alles de christelijke liefde.

Bij zijn terugkeer uit Rome heeft kardinaal Verdier, de Aartsbisschop van Parijs, een Kerstboodschap gericht tot de gelovigen in zijn bisdom, waar in hij de gedachten uiteenzet van de besprekingen, die hij met den Paus heeft gevoerd. Zo heeft de Paus o.m. gezegd:

Heel veraf staande mannen in uw land reiken u de hand.

Dit schouwspel van zoveel ongelukkigen, zoveel afgedwaalden, die zich tot Ons keren, ontroert Ons diep. Christelijke liefde is grote behoefte van het huidige uur... met oneindige christelijke liefde doet men edel, christelijk.

Hun, die van heel ver ons roepen, antwoorden wij:

„In naam van den Christus, Die u liefheeft, groeten wij u. Maar wat wilt gij van ons, wat verwacht gij van ons? Uw leer is de onze niet. Onze leer is die van den Christus en van de Kerk en gij weet wel, dat onze martelaren gestorven zijn om ze te verdedigen en dat wij zouden kunnen handelen als zij, wanneer dit moest. Gij vraagt samenwerking?

Onze actie is doordrongen van spiritualiteit. Dit geestelijke element, dat voor ons de ziel is en de ware weldadigheid van iedere actie, verwerpt gij.

Is het dan mogelijk samen te werken? Wij, Christenen, willen hen die lijden, verlichten en troosten, wij willen den arbeider helpen al zijn rechten op te eisen, en voor morgen in rechtvaardigheid en christelijke liefde de verzoening van alle mensen voorbereiden.

Wanneer dit gebaar van de toegestoken hand van uw zijde de wens uitdrukt beter uw katholieke broeders te leren kennen om beter, met de godsdienst, die hen bezielt, hun overtuigingen, hun gevoelens en hun werken te eerbiedigen, zal de Kerk niet weigeren dit werk van het licht te verrichten. En gij zult spoedig constateren, dat zij machtig het geluk van allen kan dienen."

Het antwoord der communisten.

In de omgeving van de drie secretarissen der communistische partij reageerde men als volgt op dit herderlijk schrijven van kardinaal Verdier: „onze algemene secretaris, Maurice Thorez, had loyaal de hand gereikt aan de katholieken, onder ondubbelzinnige omstandigheden en zonder iets achter te houden. Hij zal trouwens de gelegenheid hebben tot nadere aanduidingen, tijdens het nationale congres der communistische partij over drie dagen, ten aanzien van de manier waarop samenwerking onder ogen kan en moet worden gezien. Wij zijn er meer dan gezegd kan worden, over verheugd, dat de Paus op ons aanbod heeft willen antwoorden. De herderlijke boodschap van Kardinaal Verdier, die kennis geeft van de Raad, die de Paus de Kardinalen heeft gegeven, is voor ons een vreugde te meer en geeft ons de gelegenheid op te merken, dat wij steeds bij den Aartsbisschop van Parijs volstrekt begrip hebben gevonden voor samenwerking, vooral in de arme parochies, ten behoeve van de verlichting der ellende onder de mensen."

De communistische leiders herinneren er aan, dat er voor niemand sprake is van een afzien van wat het ook zij in leerstellingen of theorieën. De communisten zullen leken blijven, zoals Maurice Thorez gezegd heeft, zonder enig sectarisme en zij zullen er in alle sociale kwesties naar streven een gemeenschappelijke actie op te stellen, waarbij alle gelovigen geëerbiedigd worden. In communistische kringen verheelt men overigens niet de hoop, dat deze actie een lans zal kunnen breken voor de verdediging van de bedreigde wereldvrede.

NEDERLAND.

PRINS BERNHARD OVER ZIJN ONGEVAL.

Geestig gedicht van hem en de Prinses.

Kerstgroet en Nieuwjaarswens.

Het „Handelsblad" meldt, dat Prins Bernhard aan de vooravond van het Kerstfeest te zamen met Prinses Juliana een gedicht heeft vervaardigd, hetwelk hij aan al zijn vrienden heeft toegezonden. Het gedicht, dat in de Engelse taal werd geschreven, is een geestige toespeling op het hem overkomen auto-ongeval, vervat in een Kerstgroet en een Nieuwjaarswens. Het getuigt duidelijk van de opgewektheid van den patiënt en is dus welsprekender dan menig officieel bulletin.

De tekst van het gedicht ging vergezeld van een foto van de verongelukte auto van den Prins.

Het gedicht luidt:

You see here the wreck of a car, which [one day
Was smashed for maintaining the right [of the way —
This right did not help the driver long —
He's in hospital now, just as if he'd [been wrong.
Let this be a lesson to all of us here —
And now I wish you

MERRY XMAS
AND
A HAPPY NEW YEAR.

(Vertaling: Ge ziet hier den puinhoop van een auto, die ééns werd verpletterd, omdat zij „het recht van den weg" (woordspeling voor: „rechts van den weg") handhaafde. Dit recht hielp den bestuurder niet veel verder; hij ligt nu in het ziekenhuis, net alsof hij verkeerd gehandeld had. Laat dit een les zijn voor ons allen hier. En nu wens ik u een Vrolijk Kerstfeest en een Gelukkig Nieuwjaar).

EEN TRIP NAAR BERCHTESGADEN.

Waar Hitler woont.

Het portret van de onbekende vrouw...

Duitsland wordt radiotelefonisch bestuurd.

Een redacteur van de „Gazette de Liège" heeft een bezoek mogen brengen aan het buitenverblijf van de Duitse Rijkskanselier Adolf Hitler in Berchtesgaden. In onderstaande bijdrage vertelt hij zeer interessante bijzonderheden waarin ongetwijfeld ook onze lezers belang stellen.

Vóór ik naar Beieren ging om daar enkele dagen vacantie te nemen, had ik aan de Duitse autoriteiten toestemming gevraagd om een bezoek te mogen brengen aan het beroemde Berchtesgaden, waar heel ver verwijderd van het geraas der wereld, Hitler leeft, als een politieke godheid. Ik kreeg ten antwoord dat het verlenen van deze toestemming afhankelijk zou zijn van het al of niet aanwezig zijn van den Rijksführer, en dat ik derhalve daags voor mijn bezoek in München daaromtrent inlichtingen moest inwinnen. Doch ik had geluk......

Want juist toen ik te München arriveerde, verliet de Führer zijn villa te Berchtesgaden om zich voor enkele dagen naar Berlijn te begeven.

Ik zou dus kans krijgen om rustig een bezoek aan Hitler's villa te brengen .En werkelijk, ik heb er meer dan twee uur rondgedwaald, in gezelschap van enkele vertrouwelingen van den heerser over het Derde Rijk. Mijn gidsen hebben mij stuk voor stuk alles laten zien: ik kon genieten van het heerlijk uitzicht dat men hier heeft en ik mocht de titels van de boeken lezen in de grote bibliotheek die langs de lange wanden van de salon is aangebracht. Op het bureau lagen een massa stukken, notities en boeken, op een fauteuil lag een sjerp en een pet aan de kapstok wijst er op dat de meester afwezig is.

Ik was vooral benieuwd om de smaak te leren kennen van den heerser aller Duitsers, die in zijn leven zijn debuut maakte als „behanger en verver" en die later architectuur en schilderkunst bestudeerde.

Aan de buitenkant ziet de woning er uit als een eenvoudig landhuis; wanneer men er een bezoek brengt zou men zeggen, het is een mooie verblijfplaats voor een jager, indien Hitler toevallig niet een vreselijke afschuw van jagen had.

Zodra men de hal en de salon binnenkomt, bemerkt de gast de goede smaak van den heer des huizes voor de ouderwetse stijl en een rustige eenvoud die alles beheerst. Het ameublement demonstreert dat deze man een zucht heeft voor alles wat naar romantiek zweemt: grote leren clubfauteuils, waarin men diep wegzakt, 'n melkblanke schoorsteen, lage tafeltjes overdekt met tijdschriften die helemaal geen serieuze inhoud verraden, grote open boekenkasten waarin netjes aaneengerijd staan opgeborgen gebonden in groene en rode banden, alle werken van Goethe, Schiller, Kleist, Frederik de Groote, Shakespeare in 't Duits, verschillende uitgaven van „Mein Kampf", boeken van Goebbels en Rosenberg en een luxe editie van alle werken van Verhaeren vertaald door Zweig.

Alles getuigt van goede smaak en maakt een degelijke indruk, zonder opdringerig aangenaam verrast omdat men daar zo'n gelukkige eenvoud en zo'n fijne smaak vindt bij een man, die geheel in beslag genomen wordt door de zware verantwoordelijkheid der regering.

In dit opzicht wint de Duitse dictator het ontegenzeggelijk van zijn Romeinse collega, bij wien de verering van de macht vaak verzinkt in allerlei dingen. Een mooie glazen waranda is helemaal gemeubileerd met stukken die hij zelf geschilderd heeft. De muren hebben een mat-gele kleur en heel het ameublement is overtrokken met een soort gordijnstof in heel levendige kleuren, die zeer goed uitkomen. 't Is heel origineel en gelukkig gekozen. De plaats waar Hitler het liefst verblijft is de salon die de hele breedte van de voorgevel beslaat en die haar licht krijgt door een geweldig groot venster, dat uitzicht geeft op de Alpen.

Deze salon is smetteloos blank, versierd met drie bronzen beelden die in nissen geplaatst zijn: een buste van Bismarck, een van Lembach en een andere van Frederik de Groote. Zijn geliefkoosde boeken liggen daar op tafeltjes: daar staat ook de piano waarop de Führer uit tijdverdrijf wel eens speelt. Dit gedeelte van het huis is een plekje waar een buitengewone rust en kalmte woont.

Op de eerste verdieping heeft Hitler zijn werkkamer: het is een soort studio waar eveneens 'n grote eenvoud heerst. Een zwart houten tafel, twee ramen, en een portret in olieverf van de grootvader van [illegible] zijde. Een geweldig groot telefoon-apparaat met een seintafel en talrijke verbindingsknoppen. Dat is alles. Op de werktafel ligt een boek: „Duitse Mannen."

Meer terzijde bevindt zich een kleine wachtkamer waar de secretarissen wachten tot ze ontboden worden. De schoorsteen is hier versierd met een merkwaardige foto van een onbekende vrouw: de foto is reeds vergeeld ofschoon de klederdracht en het toilette er op wijst, dat zij nog van betrekkelijk recente datum is.

Aan de muur een naaktfiguur van Jan van Scorel, de schilder die in Holland de kunst introduceerde, die hij in Rome tijdens de regering van Hadrianus VI geleerd had.

Het landschap dat men van hieruit aanschouwt, is werkelijk schitterend. In de verte ziet men de vallei van waaruit men heel het land van Berchtesgaden overschouwt met de talrijke schoorstenen der kleine huisjes, waaruit de rook opkringelt in de vallende avond. Recht vooruit verheft zich de grote Unsterberg, waar volgens de legende Karel de Groote, in volle wapenrusting het moment afwacht om het Duitse volk naar een nieuwe toekomst te voeren, waarin het alles zal overheersen.

Hitler houdt van de bergen en van het eenvoudige volk. Juist deze bergbewoners staan reeds voor hem gereed om hem te bewaken. Vaak pakt Hitler zijn bergstok met ijzeren punt om heel alleen, slechts gevolgd door zijn adjudant, lange zwerftochten te ondernemen.

In de benedenverdieping heb ik nog de radio-telegrafische installaties bewonderd, waarmee de Führer voortdurend, in verbinding staat met de hoofdstad. Dit lijkt wel een kleine fabriek waar uitsluitend technisch personeel werkzaam is. Men kan gerust zeggen dat Hitler vanuit zijn verblijfplaats in de bergen heel Duitsland radio-telefonisch bestuur!t

R. K. KERKEN.

Parochiekerk Otrobanda:

4.45 v.m. H. Mis.
7 v.m. H. Mis (Kindermis)
8.30 v.m. Hoogmis met Holl. Preek.
7 n.m. Lof
Iedere Woensdagavond 7 uur Jongens-congregatie met Holl. Preek.

Parochiekerk Pietermaai:

4.30 v.m. H. Mis.
6 v.m. H. Mis.
7.30 v.m. H. Mis. (kindermis, niet voor volwassenen)
8.30 v.m Hoogmis.
6.30 n.m. Lof.
Iedere Woensdagavond 7 uur Jongens-congregatie.

Parochiekerk San Mateo:

4.45 v.m. H. Mis.
6.30 H. Mis
7.45 Kindermis
9 v.m. Hoogmis.
7 n.m. Lof.
Iedere Woensdagavond 7 uur Jongens-congregatie met Holl. Preek.

Parochiekerk Groot Kwartier:

4.45 uur vroegmis
7 uur kindermis
8.15 uur hoogmis
's avonds om 7 uur lof
In de week dagelijks de H. Mis om 6.30 uur.

In alle kerken gelegenheid tot Biechten iedere Zaterdag van 4 tot 8 uur n.m. en daags voor iedere grote feestdag.

CURAÇAO

PONTIFICAAL TE DEUM.

Het Pontificale Te Deum dat in de Kathedraal zal gezongen worden bij gelegenheid van de blijde gebeurtenis in de Koninklijke familie, zal niet om 9 uur plaats vinden, maar om kwart voor 9.

AÑORANJAS DE UNA VIDA MERITORIA.

Dit is de titel van een herinneringsuitgave aan het welbestede leven van Sta Rebecca Cohen Henriquez, wat uitgegeven is door Emilio L. Henriquez en opgedragen aan haar broer den Heer H. J. Cohen Henriquez.

Shon Beca was indertijd op Curaçao een bekende persoonlijkheid, vooral als oprichtster van de Dameseclub Entre Nous, waar culturele ontwikkeling met liefdadigheidszin samengingen.

Wat sinds de oprichting in 1895 door deze vereniging in het bijzonder door de stuwkracht van Shon Beca is bewerkt, wordt in deze uitgave vermeld, aan de hand vooral van wat de verschillende persorganen in Curaçao daarover geschreven hebben.

Het is een daad geweest van zeer gewaardeerde piëteit welke hier door den Heer Emilio Henriquez is verricht.

Moge deze keurige herinneringsgave in vele handen komen.

HET ST. ELISABETHS GASTHUIS.

We ontvingen van genoemd ziekenhuis de volgende Statistiek: De cijfers tussen haakjes zijn die van het jaar 1936.

Over het jaar 1937 werden er in totaal verpleegd 2870 (2474) personen waarvan 1619 (1106) mannen en 1251 (1137) vrouwen.

Hiervan overleden 140 (115) mannen en 109 (131) vrouwen.

Op 1 Jan. 1938 waren er 275 (255) patiënten aanwezig.

Het totaal aantal verpleegdagen over 1937 bedroeg 103433 (89666).

Het totaal aantal Gouvernementspatiënten bedroeg in het Ziekenhuis 1288 (1267) met 45229 (46905) verpleegdagen.

In het Theresiapaviljoen 116 (78) patiënten met 13458 (8389) verpleegdagen.

Het aantal ouden van dagen en personen te laste van het gesticht bedroeg 68 (57) met 18447 (18293) verpleegdagen.

Er werden in totaal verricht.
630 (639) operaties.
960 (668) röntgenopnamen.
Het totaal aantal recepten bedroeg 17130 (15741).

In totaal werden er 143 (142) kinderen geboren waarvan 20 (18) levenloos.

CURAÇAO.

Zeilvaart over de maand December 1937.

Aangekomen van:

Aruba	36.
Bonaire	22.
Higuerote	1.
La Guaira	4.
La Vela de Coro	6.
Las Piedras	1.
Pampatar	1.
Puerto-Cabello	42.
Puerto-Lopez	1.
Rio-Hacha	1.
San Pedro de Macoris	1.
Tucacas	26.
Van Zee	14.
Totaal	157.

Vertrokken naar:

Aruba	34.
Bonaire	27.
Cartagena	1.
Guanta	2.
Jacmel	8.
La Guaira	8.
La Vela de Coro	15.
Las Piedras	1.
Marigot	2.
Pampatar	3.
Puerto-Cabello	68.
Puerto-Sucre	1.
Rio-Hacha	1.
Sint-Maarten. F.G.	2.
Trinidad	1.
Totaal	174.

M.S. COLOMBIA.

Het m.s. Colombia wordt aanstaande Zondagmorgen om 6 uur alhier verwacht, komende van Europa.

OFFICIELE BEKENDMAKINGEN.

Aan de tijdelijk schrijver S. F. Coronel op Aruba, is op zijn verzoek eervol ontslag uit 's Lands dienst verleend.

Aan Mej. A. M. Daantje, tijdelijk schrijfster ten Postkantore is vier weken vrijstelling van dienst en in aansluiting hieraan eervol ontslag uit 's Lands dienst verleend.

Mej. N. C. v. d. Linde, onderwijzeres 3de klasse, werkzaam aan de Wilhelminaschool is overgeplaatst naar de Hendrikschool.

Mej. B. C. E. Statius Muller is tijdelijk benoemd tot onderwijzeres 3e klasse en werkzaam gesteld aan de Wilhelminaschool.

De Heer M. de Veer Daal is tijdelijk belast met de waarneming der betrekking van scheikundige bij de Openbare Gezondheidsdienst op Curaçao.

De gouvernements-vroedvrouw in het tweede district, Mej. L. C. Comvalius is in activiteit hersteld.

De gouvernements-vroedvrouw, Mej. A. A. Con is overgeplaatst naar het derde district.

De hoofdkommies der belastingen, M. E. Pietersz, is met ingang van de 10de Februari 1938 in het genot gesteld van veertien dagen vrijstelling van dienst en in aansluiting hieraan twee maanden binnenlands verlof.

De hoofdkommies der belastingen, H. P. Naar is in het genot gesteld van drie en twintig dagen vrijstelling van dienst.

De wnd. Gouvernements-Secretaris
R. Boskaljon.

S.S. „VEENDAM".

Bovengenoemd schip zal Zondag 23 Januari a.s. te 6 uur v.m. in de haven van Willemstad aankomen.

Het schip vertrek diezelfde dag te 6 uur n.m. via La Guaira, Barbados, San Juan en Havana naar New Orleans, in welke laatste haven het op Vrijdag 4 Februari te 8 uur v.m. moet aankomen.

IN DANK ONTVANGEN.

Van de firma E. & G. Martijn een maandkalender.

RADIONIEUWS.

De Directeur van den Landradio- en Telefoondienst brengt ter kennis van de luisteraars dat ter gelegenheid van de blijde gebeurtenis op den nationalen feestdag Minister President Dr. Colijn een rede zal uitspreken om 9.10 v.m. Curaçao.

De navolgende zenders zullen hiervoor worden bijgezet:
Phohi PHI op 16.88 meter
Phohi PCJ op 19.71 meter
Rijkszender op 16.3 — 16.6 meter.

Denzelfden avond zal een heruitzending voor West-Indië plaats hebben om 8.10 namiddag Curaçaotijd door de Phohizender op 25.57 alsmede de Phohi PCJ zender op 31.28 meter.

AANRIJDING.

Op 18 Januari 1938, is de bus-auto C.6, die, onder toezicht van den 23-jarigen kommies D. werd bestuurd, door de 37-jarige Mevr. Z., nabij Suikertuintje tegen een boom aangereden, met het gevolg dat zij aan haar linkerknie werd gekwetst, voor welke verwonding zij in het Sint Elisabeth hospitaal ter verpleging is opgnomen. De Politie onderzoekt of hier sprake is van schuld.

ZEDENMISDRIJF.

Als verdacht van het plegen van een zedenmisdrijf, zijn door de Politie aangehouden en voor onderzoek in bewaring gesteld de 22-jarige bus-chauffeur O. en de 30-jarige bus-chauffeur M.

VERDUISTERING.

De 16-jarige werkman B. heeft aangifte gedaan van vermoedelijk gepleegde verduistering door een Venezolaanse zeeman. De Politie onderzoekt deze zaak.

DIEFSTAL EN OPLICHTING.

Tegen de 14-jarige loopjongen D. wordt proces-verbaal opgemaakt terzake diefstal en vermoedlijk gepleegde oplichting, ten nadele van zijn patroon, de koopman S. alhier.

DIEFSTAL.

Door de 36-jarige K. is aangifte gedaan van poging tot diefstal van een kist whisky uit het ruim van een alhier gemeerd liggend stoomschip, gepleegd door zekere S. die, toen hij zich ontdekt zag de vlucht heeft genomen.

De Politie onderzoekt de zaak.

ONTVREEMD.

Uit de autobus van de 27-jarige chauffeur H. is ten nadele van deze een bedrag van ongeveer dertien gulden ontvreemd. De Politie onderzoekt de zaak.

WEGGENOMEN.

Ten nadele van de 19-jarige tankbouwer B. is een rijwiel, dat hij te Plantersrust enige tijd onbeheerd had neergezet, weggenomen.

De Politie heeft de zaak in onderzoek.

VERNIELING.

Als verdacht van vernieling van een Politie-rijwiel in de avond van 14 Januari j.l., zijn aangehouden, de 12-jarige scholier I., de 12-jarige scholier C., de 16-jarige loopjongen D. en de 18-jarige loopjongen C., die bij hun verhoor bekenden zich aan opgemelde vernieling te hebben schuldig gemaakt. Verder zijn gehoord de 20-jarige tankmeter M. en de 19-jarige hulp-laborant J. Allen zijn na verhoor heengezonden en heen is proces-verbaal aangezegd.

DIEFSTAL.

Terzake diefstal van een kist whisky uit het ruim van een alhier gemeerd liggend schip wordt proces-verbaal opgemaakt tegen de 32-jarige werkman S.

AANRIJDING.

Op de Scharlooweg, ter hoogte van de Ooststraat, is op 19 Januari 1938, in de namiddag, het 7-jarige meisje P. door een uit de richting Julianaplein komende luxe-auto, bestuurd door de 26-jarige W., aangereden. Het kind kwam er met een paar lichte schaafwondjes af. De Politie stelt een onderzoek in of wellicht sprake is van schuld van den bestuurder.

ONTVREEMD.

Door de 45-jarige goudsmid E. is aangifte gedaan, dat uit zijn zaak aan de Penstraat alhier, een gouden ring met steen, welke hij voor een klant in reparatie had, is ontvreemd. Hij vermoedt dat enige kleine kinderen, die hij voor zijn zaak had gezien, deze ring hebben weg genomen. De Politie heeft de zaak in onderzoek.

AANRIJDING.

Op 19 Januari j.l., te ongeveer half twee des namiddags, is de 7-jarige scholier G. te Groot Kwartier door den 26-jarige wielrijder M. aangereden. Het kind liep hierbij een paar snijwonden in de hals op en is op last van den ter plaatse verschenen dokter ter observatie naar het Sint Elisabeths-hospitaal overgebracht. De Politie heeft deze zaak in onderzoek.

BRAND IN HOTEL CENTRAL.

Woensdagavond brak er een vrij zware brand uit in Hotel Central, waar een begin van brand op de bovenverdieping spoedig het gehele achtergedeelte aantastte wat van hout is opgetrokken.

Het snelle en actieve optreden van de brandweer kon het uitbranden van dit gedeelte niet verhinderen waardoor grote schade ontstond aan kleren van hotelgasten, alsmede aan de daar aanwezige bibliotheek.

Na een uur was men de brand totaal meester. De schade is nog al aanzienlijk. Het hotel was verzekerd en de oorzaak is, naar men vermoedt, kortsluiting.

K
K R O
O

Wereldprogramma
Zondag, 23 Januari 1938.
Via P.C.J. Golflengte 31.28
19.24—20.24 uur Curaçaotijd

1. Gramofoonmuziek.
2. Van en Voor de Missiepost
3. Gramofoonmuziek.
4. De Wereld in Vogelvlucht, door Paul de Waart.
5. Actuele Aetherflitsen en Vaderlandse Kroniek
6. Gramofoonmuziek.

Koloniale Uitzending van de K.R.O.
Via de P. H. I. op Golflengte 25.57 M.
Van 9—10 uur Curaçaotijd.

1. Mars.
2. „Dat allen één zijn" door Pater J. Dito O.P.
3. Gramofoonmuziek.
4. De Wereld in Vogelvlucht, door Paul de Waart.
5. Van en Voor de Missiepost.
6. Vaderlandse Kroniek.

IN MEMORIAM S. M. L. MADURO.

Ofschoon in de laatste dagen men in vele gesprekken hoorde, dat Momongigi zoals hij op Curaçao genoemd werd, ernstig ziek was, kwam toch het bericht van zijn dood gisterenmorgen, toch geheel onverwacht. Op 56 jarige leeftijd is de Heer S. M. L. Maduro, overleden. Hoofd van de bekende firma Maduro en Sons, lid van de Raad van Bestuur van Curaçao, oud-lid van de koloniale Raad, oud-lid van de kerkraad der Portugees-Israelitische gemeente, lid van de Kamer van Koophandel, consul van Cuba en Costa Rica, ridder in de orde van de Nederlandse leeuw, officier in de orde van Oranje Nassau, begiftigd met de gouden medaille van Z.H. de Paus en met verschillende andere buitenlandse onderscheidingen.

Uit deze opsomming blijkt wel dat een hoogstaand en verdienstelijk man met hem uit onze Curaçaose samenleving is heengegaan. Een man met grote verdiensten voor onze Curaçaose samenleving en toch een bescheiden, goed en hartelijk mens; een man met rijke koopmansgaven en toch ook gesierd met heerlijke burgerdeugden.

De verdiensten die indertijd, nog slechts een jaar geleden, op zo verschillende wijzen werden vertolkt bij het eeuwfeest der Maduro's, daarin heeft Momongigi een groot aandeel gehad en aldus op waardige wijze de oude traditie zijner voorvaderen voortgezet.

Er is geen organisatie of vereniging van betekenis geweest, welke de Heer S. M. L. Maduro niet geschraagd heeft met zijn wijze raad en morele of financiele steun; geen commissie waartoe althans zijne medewerking en steun gevraagd werd en ook gekregen. Hij was een man met groot hart die veel voor het welzijn van dit gebied gedaan heeft als koopman, als bestuurslid van verschillende burgerlijke sociale en kerkelijke colleges als philantroop en bevorderaar van talrijke culturele instellingen.

Curaçao verliest in hem een vooraanstaand burger, ons Gouvernement een wijze raadsman, de armen een groot weldoener en de firma Maduro een nobel leider.

Onze oprechte deelneming aan de familie.

Gisteren overleed de Heer
Salomon M. L. Maduro.

Zijne zoon, schoonzoon, broeder, en schoonbroeders verzoeken hunne vrienden en bekenden tegenwoordig te willen zijn bij de ter aarde bestelling, die hedenmiddag om 5.30 n.m. zal plaats hebben.

Curaçao, 22 Januari, 1938.

Mordy S. L. Maduro
Richard A. C. Henriquez
D. M. L. Maduro
Joseph A. Correa
S. L. Maduro
Joshua M. L. Maduro
B. L. Maduro
Frank Brandao.

Sterfhuis:
Juliana Plein No. 22.

INGEZONDEN.

(Buiten verantwoordelijkheid van de Redactie).

Geachte Redactie,

In de Amigoe van 1 Dec. '37 heeft U een artikeltje geschreven over de korte luchtpostverbinding Europa—Curaçao via Zuid-Amerika. De tijdsduur zou met ingang van 1 Januari worden teruggebracht tot 6 dagen.

Reeds in December kregen we brieven met opschriften als „per Duitse luchtmail" of „per Franse luchtpost" aan. Het schijnt dus, dat volgens de Europese berichten de snelle postdienst reeds vóór Januari zou beginnen. In ieder geval bleek de minimum tijd 9 dagen.

Dezer dagen ontvingen we met de Duitse luchtpost een brief, die er precies 18 dagen over had gedaan. Dan had de Bodegraven het nog vlugger kunnen doen. Die neemt bovendien viermaal zoveel mee voor nog geen tiende van de prijs. Ik wil maar zeggen, dat de luchtpost een mooie instelling is, zolang je ze niet nodig hebt.

R.A.

HALVE CHRISTENEN.

In iedere levensomstandigheid, zowel bij voor- als tegenspoed, is de godsdienstigdenkende mens altijd de best gewapende; hij heeft honderd kansen meer dan ieder ander om er heelhuids doorheen te komen. Godsdienstige gedachten geven hem forser kracht, machtiger kunnen, klaarder zien.

Maar nu de vraag: welke religieuse gedachten, inzichten en motieven zijn het belangrijkst als levenshulp, als spoorslag tot een ontwikkeling naar boven? Want er is een onafzienbare overvloed van godsdienstige gedachten, maar niet alle hebben dezelfde kracht voor iedereen. Voor deze mensen kunnen ze veel zeggen, voor een ander niets. Het gaat met deze gedachten als met de takken der bomen: hoe dichter ze bij de stam zitten, des te zwaarder en sterker ze zijn.

De gedachten die voor eenieder onontbeerlijk moeten heten zijn die, welke onmiddelijk ontspringen aan de grondwaarheden van ons Geloof. Ze zijn de dragers van ieder gezond godsdienstig leven. Wie ze aan deze fundamentele beginselen ontleent, staat op een onwrikbaar vaste grondslag en kan zeker iedere levensstorm trotseren. Ook hier is nog rijkelijk keus. De vraag welke van deze gedachten en motieven voor ieder mens afzonderlijk de meest werkdadige zijn, hangt af van zijn ontwikkeling, begaafdheid, karakter en gemoedsaard. Zo zijn er karakters op wie niets meer indruk maakt dan vrees. Angst voor het verlies van leven, vrees voor pijn zit ons allen min of meer ingeschapen, en elk van ons heeft daarin wel een trouwe beschermer en raadgever, en menigeen is, hoe paradoxaal 't ook moge klinken, door angst tot heldendaad gedreven. Toch is vrees geen hoog motief en als alleen angst voor God en voor Zijn straffende gerechtigheid het hoofdmotief is van ons religieus handelen, dan zal er van de blijdschap van Christus' evangelie niet veel overblijven. Veel hoger staan de gedachten aan Christus' leer over de goedheid en liefdevolle barmhartigheid van den Vader in de Hemel, wiens dankbare kinderen wij zullen zijn.

Het voornaamste gebod van Christus luidt niet: „Gij zult God vrezen", maar: „Gij zult God liefhebben."

Daarbij komt nog dat „vrees-christenen" het eerst toegankelijk zijn voor allerlei twijfels. Vrees maakt Christus' leer tot een last, en lasten probeert ieder te ontduiken. Integendeel, hoe dieper men doorschouwt, dat een eindeloze liefde ons zoekt en beschermt, ons wil dragen en naar een veilig thuis geleiden, des te levendiger wordt ons verlangen naar de nabijheid van God. Die kennis: God woont in mij, wordt me tot een vreugde, tot een zekerheid, en het verlangen wordt al groter en heviger niet met éne hand, maar met beide handen de hand van God te grijpen en vast te houden.

Doch gedachten komen en gaan. Vandaag maken ze alles ons licht en warm en morgen worden ze door grauwe gedachten verdrongen. Het komt er op aan, dat onze goede motieven en voornemens wordt vastgehouden, dat ze voor ons worden blijvende tochtgenoten door het leven.

Ze moeten dus telkens weer worden verdiept. Daarin zal voor ieder onzer een machtig middel zijn het lezen, het aandachtig lezen van het Evangelie. Ieder Katholiek die het ernstig meent met zijn godsdienstig leven moet in het bezit zijn van het Nieuwe Testament. Voor een paar kwartjes koopt ge U een aardige uitgave van de Canisiusvereniging, in elke katholieke boekhandel verkrijgbaar. Wanneer er iemand iets aan gelegen is wetende en ziende te worden, dan vindt hij er ook de tijd voor. De meest geëigende tijd voor religieuze verdieping is voor de mens in de wereld de Zondag. Iemand heeft eens gezegd, dat de Christenheid evenveel waard is als haar waardering van de Zondag. De meesten onzer hebben zich het gebod der Zondagsheiliging ongelofelijk gemakkelijk gemaakt. Wij verwisselen zo gemakkelijk het 2e gebod der Kerk met het 3e der tien Geboden, terwijl toch het Kerkelijk gebod van Mishoren met goede manieren alleen een aanwijziging is tot de uitvoering, een onderdeel van de verplichting voor het heiligen van de dag des Heren. De H. Mis behoort er noodzakelijk bij, maar is niet genoeg. Wij moeten ons niet afvragen: waartoe ben ik op Zondag op doodzonde verplicht? Voor alles stelde men zich de vraag: Hoe houd ik voortdurend, ook gedurende de dagen der week, het bewustzijn in mij levendig van mijne verbondenheid met God, mijn Vader, die voor mij zorg draagt. Die voor mij Zijn Zoon gaf, en Wiens kind ik ben.

Weest dan gedachtig, dat gij de dag des Heren heiligt.

DE KRANT DER DWAZEN.

In het krankzinnigengesticht van Leicester, waar uitsluitend vrouwelijke patiënten opgenomen worden, bestaat een krant, die niet alleen door krankzinnigen gedrukt wordt, maar ook geredigeerd en over geheel Engeland verspreid wordt.

In een lezing voor een vergadering van geneesheren in Londen, verklaarde de geneesheer-directeur van dat gesticht, dat de krankzinnigen een buitengewoon fijn gevoel bezitten en buitengewoon geschikt zijn voor journalistieken arbeid. Het blad werkt zonder enig econtrole of censuur. Het bevat wetenschappelijke bijdragen, vervolgromans, feuilletons en zeer veel gedichten, die over het algemeen zelfs van meer gevoel getuigen dan de producten der moderne Engelse dichters.

Scheld niet op de blziende, omdat hij slecht ziet. Geef hem liever een bril.

DE WERELD IN VOGELVLUCHT.

Overgenomen uit „Boletin Comercial" en „Beurs- & Nieuwsberichten"

NEDERLAND.

Het Nederlandse koppel Staats-Pellenaars won de zesdaagse wielerwedstrijd te Gent.

Te Apeldoorn zijn 2 regimenten in garnizoen gelegd.

De 4-ton grote zeilboot, die enige tijd geleden van Amsterdam vertrokken was, is te Paramaribo aangekomen.

De „Daily Telegraph" brengt het bericht, dat het Nederlandse stoomschip, Hannah dat op weg was van Antwerpen naar Barcelona, en waarvan wij enige dagen geleden het bericht brachten, dat dit schip door een onbekende duikboot getorpedeerd en gezonken zou zijn, niet getorpedeerd is doch op de rotsen gelopen bij Kaap San Antonio.

Op de tentoonstelling van muziekinstrumenten die op het ogenblik te Frankfort wordt gehouden bevindt zich ook een viool van H.K.H. Prinses Juliana, een zeldzaam exemplaar dat in 1690 door een bekend Nederlandse vioolbouwer werd vervaardigd.

Het gehele Bagijnhof te Amsterdam is geplaatst op de lijst van monumenten waarvoor de Vereniging Monumentenzorg zich interesseert.

INDIAANS STRAATGEVECHT. Al is de stier een heilig dier bij de Hindoe's, zij hebben toch hun onenigheden, gelijk deze twee in een Calcuta straat.

SPORT - RUBRIEK

Officële Mededelingen van "De Curaçaose Voetbalbond".

Het Bondsbestuur deelt mede dat de nieuwe Statuten- en Reglementen boekjes klaar zijn en bij den 1en Secretaris verkrijgbaar zijn ad ƒ 0.50 per stuk.

Met ingang van heden zijn de oude Statuten en Reglementen ingetrokken en worden de Verenigingen verzocht hiervan goede nota te willen nemen.

DE EIND-WEDSTRIJDEN TER GELEGENHEID VAN DE HEUGELIJKE GEBEURTENIS IN ONS KONINKLIJK HUIS ZULLEN OP EEN NADER TE BEPALEN DATUM WORDEN GESPEELD.

Stand der wedstrijden:

B-klasse ATLETICO — FEIJENOORD n.m. om 3 uur.
A -klasse VERTEGENWOORDIGEND ELFTAL CURAÇAOËNAARS
VS
VERTEGENWOORDIGEND ELFTAL SURINAMERS
aanvang half vijf

OPSTELLING ELFTALLEN:

CURAÇAO

J. Pinedo (Herc.)
J. Hollander (R.C.C.) — **A. J. Maduro** (S.U.B.T.)
W. Leers (J. Hol. — A. Sentiago (J. Hol.) — H. Royer (J. Hol.)
Ch. Becker (Scherp.) — A. de Castro (Volh.) — H. Panneflek (R.CC.) — J. Leonora (J. Holl.) — J. Christian (S.U.B.T.)

Aanvoerder: A. J. Maduro ,S.U.B.T.
Reserves: A. Raphaela, S.U.B.T. J. Scorrea, Jong Holl. O. Troeman, Jong Holland, E. Atalida Hercules, L. B. Isidora Volharding, E. Rondijk Volharding, C. Prince, R.C.C. G. Pardo Jong Holland, J. Coffie, Scherpenheuvel.
Scheidsrechter: H. Elfrink.
Tenue: Zwarte broek en blauwe bondstrui.

SURINAME

J. Casper
L. Willems — A. de Koop
D. Jones — M. Nahar — W. Mau Asam
A. Lieuw Sioe — H. Dalnoot — A. Naaldijk — J. Eiloof — W. Goedhart

Aanvoerder: M. Nahar.
Reserves: A. Putto, A. Bosnie, J. Dijkstra, A. de Meza, H. Jurjens, H. Hoelen, J. Brons.
Tenue: Witte broek en witte shirt.

Het nieuwe Bestuur van Jong Curaçao:

P. de Haas	Voorzitter
J. A. Illario	Onder Voorzitter
A. Laurens	Secretaris
F. I. Genaro	Penningmeester

Nieuwe leden van Jong Curaçao: L. Lebacks en A. Laurens.

Nieuwe lid van Hilversum. P. Scorea.

Voor de B-klasse wedstrijd zal bij gelijke stand eind-wedstrijd geloot worden, doch de A-klasse (landen-wedstrijd) eerst 2X7½ minuut zal worden verlengd en bij dan nog gelijke stand, geloot.

Het Bondsbestuur roept Uwe medewerking in om deze wedstrijden, die voor een bizondere nationale gebeurtenis worden gespeeld, zoveel mogelijk te doen slagen en zal het op prijs stellen indien U Uwe spelers en Uwe supporters hier van wildet overtuigen.

Hoogachtend,
Namens het Bestuur,
De 1ste Secretaris,
H. A. Dennert.

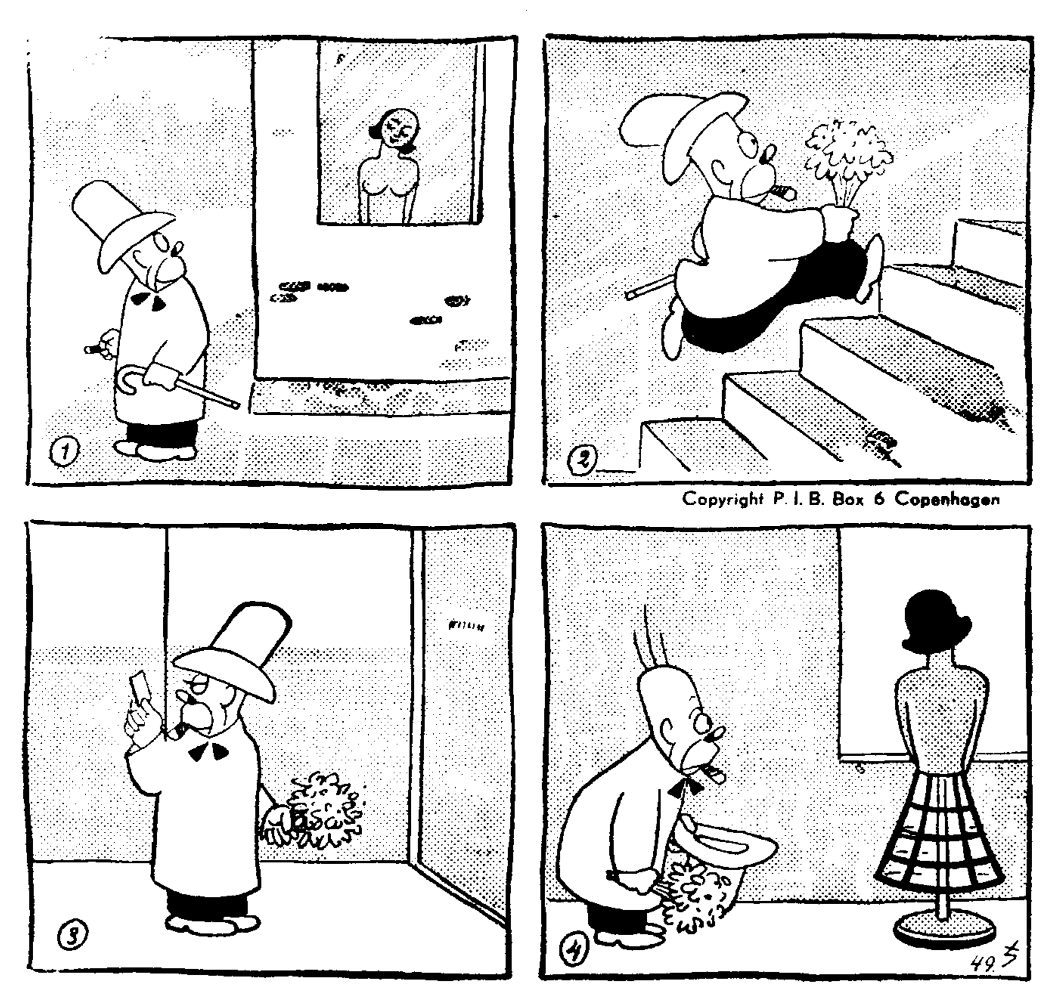
OEFENDAGEN MUNDO NOBO.

1e en 3e Zondag van de maand — Volharding
2e en 4e Zondag van de maand — D.D.V.O.
1e en 3e Maandag van de maand — Atletico
2e en 4e Maandag van de maand — Jong Curaçao
1e en 3e Dinsdag van de maand — Juniores Hercules—Juniores J. Holland
2e en 4e Dinsdag van de maand — R.C.C.
1e en 3e Woensdag van de maand — S.U.B.T.
2e en 4e Woensdag van de maan — Jong Holland
1e en 3e Donderdag van de maand — Hercules
2e en 4e Donderdag van de maan — vrij
1e en 3e Vrijdag van de maand — Transvaal
2e en 4e Vrijdag van de maand — P.S.V.
1e en 3e Zaterdag van de maand — Juniores Volharding— Juniores R.C.C.
2e en 4e Zaterdag van de maand — Juniores S.U.B.T.—Juniores Hollandia

N.B. De Verenigingen die de beschikking hebben over de 1e en 3e week hebben zulks ook over een eventuele 5e week.

Het BONDSBESTUUR STELT GEEN BALLEN BESCHIKBAAR VOOR DE OEFENINGEN.

Alle inlichtingen, opgaven, e.d. worden gaarne verstrekt door den 1sten Secretaris-competitieleider, **de heer H. A. Dennert, Breedestraat 181, telefoon 640.**

ADAMSON IS VERLIEFD OP HET EERSTE GEZICHT.

Schepenlijst over de maand Januari 1938.

22.	Duitsch	Caribia	Maracaibo	Maracaibo
23.	Ned.	Veendam	New Orleans	New York
23.	„	El Libertador	Ma'bo. Aruba	Aruba, Maracaibo
23.	Am.	Santa Paula	Aruba	La Guaira
25.	Ned.	Baralt	Bonaire	Bonaire
25.	„	Dido	Maracaibo	Maracaibo
26.	„	Plato	Haiti	S. Domingo
26.	„	Strabo	S. Domingo	Haiti.

BOEKBEOORDELING.

ANTON E. ZISCHKA.

ITALIË.

Anton Zischka zou niet de ras-journalist zijn, die hij is, wanneer hij niet met nimmer-falende flair voor elk nieuw boek juist dát onderwerp koos, waarvan geheel de wereld op dat tijdstip vervuld is. In dit nieuwe grote werk behandelt hij het interessantste phenomeen van de jongste tijd: de rijzende ster van het aloude Rome, de opbloei van het jonge Italië.

Er is géén waarlijk ontwikkeld Nederlander, of hij stelt het levendigst belang in de niets minder dan sensationele verschijnselen, waarvan de opkomst van dit verjeugdigd land vergezeld gaat. Na de geweldige evolutie van het fascisme het Abessijns avontuur. Ná het Abessijns avontuur (een geslaágd avontuur heet trouwens overwinning, maar óórlog is er evenmin geweest als er in Spanje of in China oorlog is!) het indrukwekkend feit, dat Rome na talloze eeuwen weer een keizer heeft, dat de kreet: „leve de imperator!" weer schalde door de Eeuwige Stad. Al is dan ook — ironie der historie! — de imperator niet de machtigste in het land, en al draagt ook de wáre imperator niet de naam en niet de kroon. Wij beleven tijden en jaren, wier verloop boeiender is dan het spannendst product der fantasie. Daar is de aloude voorspelling, dat het einde der tijden nadert wanneer het jodendom weer optrekt naar Palestina, wanneer Egypteland weer een koning heeft en er in Rome weer een keizer zal zijn... Er is geen fascinerender studie dan die van de tekenen des tijds. En Zischka behoort tot de betrouwbaarste gidsen bij zulk een studiereis door de gebeurtenissen ener groots periode.

Hoe ernstig de belangstelling van den gemiddelden beschaafden Nederlander in het Italiaanse probleem moge zijn, hij beschikt toch wellicht niet altijd over genoegzame vóórkennis, over de volledige gegevens, die voor een bevredigend begrip, een rijp inzicht nodig zijn. Misschien is hij niet, door gymnasiale opleiding, uitvoerig ingewijd in de geschiedenis van het oude Rome; misschien was hij rond 1920 nog te jong om de grote gebeurtenissen in Italië van de beginne af in de kranten te volgen, en mist hij zó de degelijke fundering voor zijn noties van de latere feiten. Om een zaak geheel te kunnen overzien, moet men teruggaan tot haar eerste oorsprong. Dat heeft Zischka ten volle beseft en zijn boek komt dan ook geheel aan deze behoefte tegemoet.

De vraag „Wat is Italië" wordt pas behandeld nadat antwoord is gegeven op de vraag: „Hoe wèrd Italië?"

Van de vroegste oudheid af ontvouwt hij het wordingsproces der natie. En, eenmaal weer teruggekeerd tot de nieuwste geschiedenis, verwerkt hij systematisch zijn zeer omvangrijke stof in overzichtelijke hoofdstukken. Zijn indeling baseert zich op twee cardinale punten: het streven van Italië, en de middelen, die het daartoe ten dienste staan: geestelijke potenties zowel als materiele hulpbronnen. Italië's wereldbeschouwing, zijn strijd om grondstoffen of het zelf compenseren daarvan, zijn koloniale perspectieven, zijn verhouding tot Engeland, tot Duitsland, tot de Balkanstaten, tot het witte Spanje... ziedaar slechts een greep uit de talloze „questions brûlantes" die verband houden met het weidse onderwerp, en die diepgaande bespreking vinden.

Men kent Zischka thans wel voldoende om geen vrees te koesteren, dat een zo serieuze studie dor of moeilijk te verteren zou zijn. Zischka blijkt ook hier de grote kenner van het publiek, die nauwkeurig weet wat de doorsnée-lezer nodig heeft en wat hij beter missen kan.

Voegen we er nog aan toe, dat zijn kijk op het imperiale Italië volkomen objectief is, dat we hier wèl oprecht respect vinden voor wat tot stand kwam, maar nergens eenzijdig verheerlijking van een régime of zijn leider.

Het is een boek, dat menigeen, en wellicht niet ten onrechte, de rijpste vrucht van dit nog jeugdige, maar reeds zo productieve talent zal roemen.

24 fotopagina's

ingenaaid ƒ 2.90 gebonden ƒ 3.90

Verkrijgbaar bij de boekhandel en bij de uitgevers.

N.V. Het Nederlandse Boekhuis Langestraat 70 te Tilburg.